

Κύριε Διευθυντά.

Η σημερινή επιστολή μου είναι παράκληση στους συμπολίτες μας να επικοινωνήσουν με την καρδιά τους και να τη ρωτήσουν εάν χρειάζεται συντήρηση, επισκευή ή αλλαγμα για μια καλή και δυνατή καρδιά που θα σηκώνει όλους τους πόνους της ψυχής και του σώματος. Κάπου το βιβλίο της Αγίας Γραφής γράφει ότι βρισκόμαστε στους εσχάτους καιρούς.

Πράγματι, σήμερα με την γρίππη των χοίρων, με την παγκόσμια οικονομική κρίση, με την πείνα και τη δυστυχία εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο τον πλανήτη, με την κοινωνική ανισότητα που υπάρχει παντού, η καρδιά του ανθρώπου έχει φθάσει προ πολλού

στους εσχάτους καιρούς. Δεν υπάρχει άνθρωπος χωρίς αρρώστια, χωρίς στεναχώρια και χωρίς πόνο. Και ο πόνος αυτός περνάει μέσα από την καρδιά μας. Πολλά από τα όργανα του σώματός μας μπορούν να κοπούν ή να αφαιρεθούν ή και να επισκευασθούν και ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει κανονικά.

Η καρδιά όμως είναι η ζωή. Χωρίς καρδιά δεν υπάρχει ζωή. Δεν υπάρχει καλή λειτουργία στο αίμα, η καρδιά πονάει. Υπάρχει στεναχώρια, η καρδιά πονάει. Υπάρχει λύπη, η καρδιά πονάει. Υπάρχει λίγο από όλα, η καρδιά πονάει. Κάθε μέ-

ρα που περνάει, την καρδιά μας την φορτώνουμε με ένα σωρό πόνους και προβλήματα.

Σε κάποιους συνανθρώπους μας η καρδιά είναι πιο ευαίσθητη και σπάει, φθείρεται ή τραυματίζεται με ολέθρια αποτελέσματα. Αποτέ-

λεσμα, πολλοί συνάνθρωποί μας να χάνουν τη ζωή τους επειδή δεν πρόλαβαν να πάνε στο γιατρό ή ο γιατρός δεν είχε τα κατάλληλα μηχανήματα για να διορθώσει το πρόβλημα της καρδιάς.

Ένας από τους τυχερούς που πρόλαβε να επισκευάσει την καρδιά του ήταν ο κύριος Γεώργιος Παλιούρης που τη γλίτωσε στο παρά πέντε αφού μετά από πολλά χρόνια περιμένοντας το θάνατο βρέθηκε μόσχευμα και έγινε μεταμόσχευση με μεγάλη επιτυχία το 2004. Σήμερα ο κύριος Παλιούρης ζει και έβαλε σαν στόχο της ζωής

του να προσφέρει οικονομική και υλική υποστήριξη στο καρδιολογικό τμήμα St Vincent's Hospital. Μαζί με την σύζυγό του μιλούν, ζητούν και παρακαλούν όλους τους συνανθρώπους της παροικίας να βοηθήσουν οικονομικά το τμήμα καρδιάς

και το Νοσοκομείο βοηθάμε τον εαυτό μας και την καρδιά μας. Λέγεται ότι ο πόνος ενώνει τους ανθρώπους. Γιατί να μην μας ενώσει και στην χαρά;

Αγαπητοί συμπολίτες. Ας κάνουμε έμπρακτη αλληλεγγύη και συμπαράσταση στους δύο αυτούς υπέροχους Σαμαρίτες Γιώργο και Έφη Παλιούρη.

Προσφέροντας κάτι για την καρδιά μας, βοηθάμε αμέσως και τη δική μας καρδιά. Ας ανοίξουμε τις πύλες της καρδιάς μας, τα φιλανθρωπικά μας αισθήματα και με την συνειδήσή μας να πούμε "Αξίζει να βοηθήσω την καρδιά μου. Αξίζει να γίνω φίλος και άνθρωπος για κάποιον που υποφέρει από την καρδιά του. Αξίζει να συντηρήσω την ίδια μου την καρδιά".

Ευχαριστώ για την φιλοξενία

Με εκτίμηση
Λάμπρος Παπαδόπουλος
Campbelltown

Η καρδιά μας θέλει συντήρηση

- πνευμόνων για να εξοπλιστούν με καλή μηχανήματα, καλούς γιατρούς και συνεργάτες ώστε να γίνονται οι επεμβάσεις καρδιάς με καλύτερα αποτελέσματα. Καλούμαστε όλοι να προσφέρουμε το κατά δύναμη και να παραβρεθούμε στην Φιλανθρωπική βραδιά που θα γίνει από τον κύριο και την κυρία Παλιούρη στις 16 Μαΐου 2009 και ώρα 7.00 μ.μ. στο Luna Lounge Reception Centre (178 Eldridge Rd., Bankstown). Για κρατήσεις θέσεων τηλεφωνήστε στον κύριο Παλιούρη στο 0419 695 522.

Βοηθώντας τον κύριο Παλιούρη

ΕΥΧΕΣ

Ευχές για γρήγορη ανάρρωση στον φίλο μας Δημήτρη. Με την ελληνική καρδιά μας πρόσφερε ακούραστα στα αγγλικά και ελληνικά ότι χρειαζόμαστε από την βιβλιοθήκη. Από τα βάθη της ψυχής οι φίλοι σου σου ευχόμαστε

Καλή και γρήγορη ανάρρωση Δημήτρη και να σε ιδούμε γρήγορα εις την βιβλιοθήκη.

Με εκτίμηση,
Πάνος Ξουλεής

Για τον κ. Δημήτρη Συμεωνίδη

Μητρική ευχή - φυλαχτό

Ένα τελευταίο αντίο ο επίλογος μιας νιότης στης προδοσίας τον παλμό δεύτερος, Ιούδας Ισκαριώτης.

Μεγάλος πόνος και συμφορά ταξίδι για τα ξένα μαρασμός στην καρδιά με μάτια βουρκωμένα.

Μέρες, νύχτες, χρόνια περασμένα γυρίζουν στο μυαλό χωρίς παρηγοριά και συμπόνια επιύαλης, το πρώτο σ' αγαπώ.

Άπονα στένεψε το μονοπάτι η ζωή γοργά κατρακυλά συνήθεια ήτανε, όχι αγάπη μιας βάρκας - σπασμένα κουτιά.

Όμορφες μαγικές ακρογιαλιές τις ρήμωσε η προδοσία φάντασμα έγινε το χτες όνειρο η λατρεία.

Χρόνια στης ξενιτιάς τον καημό πάντα, ήρεμο ζητώ ακρογιαλιά σ' έναν κόσμο τόσο πεζό την νύχτα ανάβω λιβάνι.

Μια μητρική ευχή φυλαχτό στης ζωής το μαράζι

ένα για σένα ζω στα ξενικά πελάγη σπαράζει.

Βαριά κουρασμένη η ξενική ζωή αγέρας τα σαρώνει κάποιο βράδυ φεύγει άπονα κάποια στιγμή πυκνό αφήνει σκοτάδι.

Κάποτε όλα τελειώνουν στον άβυσσο, στη λησμονιά τα όμορφα, άνοστα λιώνουν κύματα σαρώνουν την ακρογιαλιά.

Μουντό το φεγγάρι τ' αστέρια αργά η Πούλια ζυγώνει στην καρδιά τα χέρια η ζωή στον γκρεμό τελειώνει.

Απλώνουν παντοτεινή λησμονιά της Παναγιάς φάρμακο το χέρι δακρυσμένα μάτια σφραγιστά εκεί χωρίς δροσερό αγέρι.

Όλοι μαζί στον άρρωστον στον πονεμένο στον άτυχο, στο φτωχό, στ' ορφανό της μοίρας το πεπρωμένο καθαρή ψυχή στο Θεό.

Ευχαριστώ
Ι. Γ. Βασιλείου